

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

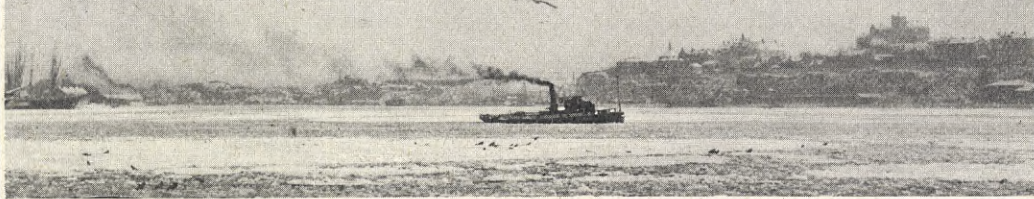
This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

HVAR 8 DAG.

ILLUSTRERADT

MAGASIN

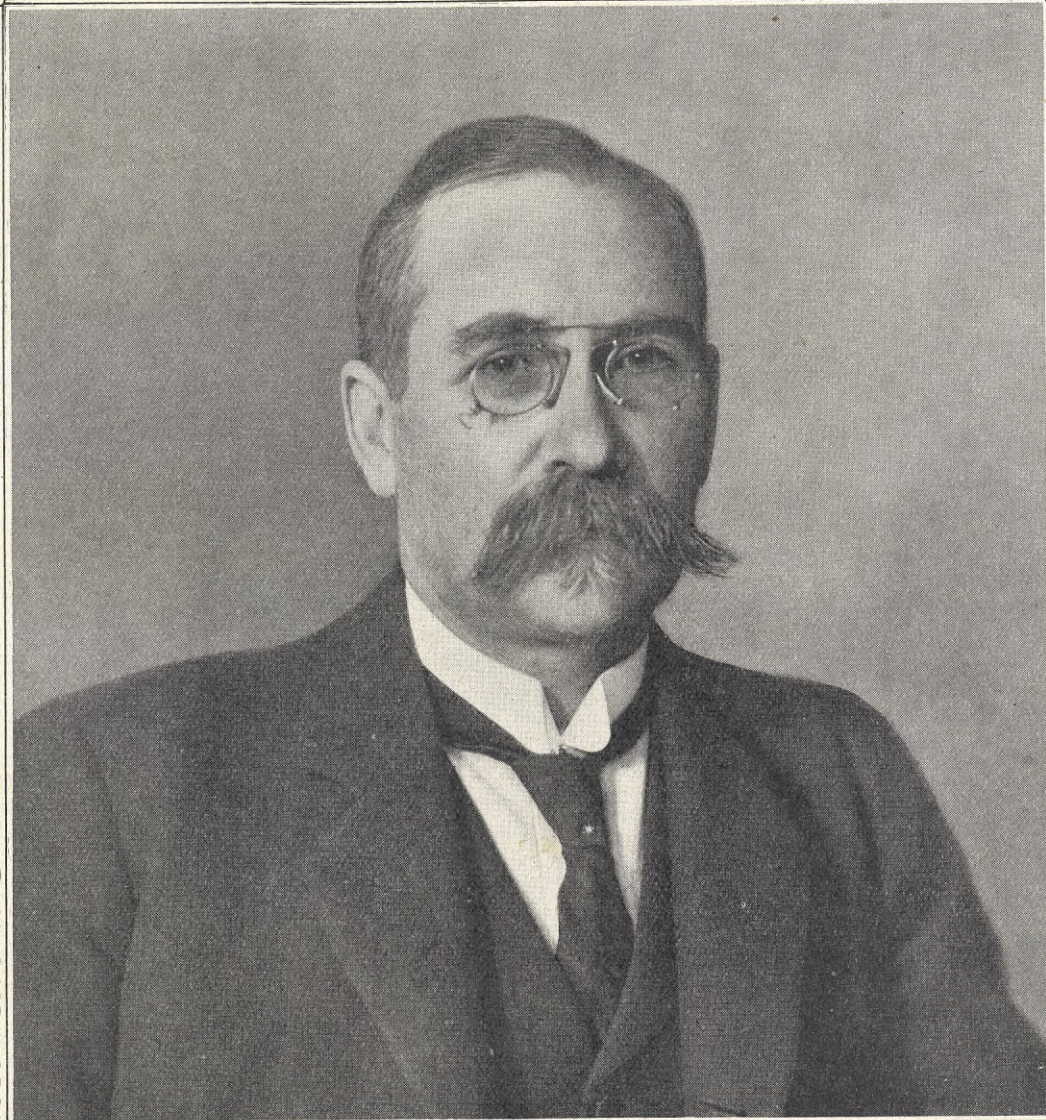

STOCKHOLM I VINTERSKYMNING. — H. 8. D.S STOCKHOLMSFOTOGRAF.

13DE ÅRG

DEN 14 JANUARI 1912.

N^O 16.

Julius Sjöberg

JULIUS JUHLIN.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA

Den lysande utveckling, postväsendet sedan midten af 1800-talet kunnat uppvisa tack vare framför allt de snabbare kommunikationerna, de likformiga portosatserna samt världspostföreningen, har i vårt land i hög grad främjats genom de kraftiga personligheter, som under denna tid varit satta att närmast handhafva värden om postverkets angelägenheter. På frih. Otto Vilhelm Staël von Holstein, den förste generalpostdirektören — före 1850 kallades det Svenska postverkets centralförvaltning öfverpostdirektörsämbetet — under hvars ämbets-tid bl. a. införandet i Sverige af frimärken ägde rum, följde 1867—1889 Adolf Vilhelm Roos' outtröttliga verksamhet, utmärkt genom en hel rad grundläggande postala reformer, och efter honom 1889—1907 Julius Edvard von Krusenstierna, som i energi och framgångsrik ämbetsförvaltning i intet hänseende stod sin företrädare efter. Vid hans bortgång utnämndes till generaldirektör och chef för k. generalpoststyrelsen dåvarande statsrådet, lektorn vid högre allmänna läroverket i Skara, fil. doktor A. J. Juhlin.

Anders Julius Juhlin är till börden bondson, född i Vårdsbergs församling af Östergötlands län den 26 juli 1861 och son till landtbrukaren därstädes Magnus Petersson och hans maka Carolina Nilsson. Efter mogenhetsexamen i Linköping 1881 blef han följande år student i Uppsala, där han ägnade sig åt naturvetenskapliga studier och 1884 aflade fil. kandidatexamen. Sitt hufvudintresse skänkte Juhlin nu åt väderleksvetenskapen, han blef 1886 amanuens vid Meteorologiska observatoriet i Uppsala och utförde de närmaste åren de värdefulla undersökningar öfver luftens temperatur nattetid vid olika höjd, hvilka han 1889 under titeln "Sur la température nocturne de l'air à différentes hauteurs" offentliggjorde i Uppsala vetenskapssocietets handlingar. Följande år aflade han fil. licentiatexamen och sedan han 1891 förvärfvat sig den akademiska graden på en afhandling innehållande "Bestämningar öfver vattenångans maximpänstighet öfver is mellan 0° och -50° C. samt öfver vatten mellan +20° och -50° C.", erhöill han förordnande som docent i meteorologi. Efter att läsåret 1890—91 hafva genomgått profår i Uppsala, tjänstgjorde han under höstterminen 1891 som vikarierande adjunkt därstädes samt uppehöll under hela detta år en lärarebefattning i fysik och meteorologi vid Ultuna landbruksinstitut. Men redan följande år lämnade han Uppsala och utnämndes efter en termins vikariat i Norrköping till lektor i fysik och kemi vid Skara högre allm. läroverk. Följande år förenades därmed förordnande att vara rektor vid denna gamla förmåliga läroanstalt, ett förordnande som sedermera upprepades, så länge Juhlin kvarstod i de allmänna läroverkens tjänst.

I Skara vidtager ett nytt kapitel i Julius Juhlins ganska enastående karriär: det, som handlar om hans kommunala framgångar. I den lilla stifts-staden var läroverksrektorn naturligtvis själfskriiven till en plats i stadsfullmäktige och här upptäcktes snart hans ovanliga initiativrikedom och praktiska intressen. Han avancerade från den ena förtroende-posten till den andra, insattes i Skaraborgs läns landsting 1900 och valdes till Skara stadsfullmäktiges v. ordförande. Särskildt blef han satt i tillfälle att göra sig förtjänt om förvaltningen af de enskilda järnvägar, hvilka beröra Skara.

Det är dock icke sannolikt, att dessa förtjänster enbart för sig skulle bragt honom i åtanke, när hr

Arvid Lindman vid bildandet af sin ministär 1906 såg sig om efter en civilminister. Men dessförinnan hade han tagits i anspråk för ett kommittéarbete, som fäst uppmärksamheten på honom i de politiskt inflytelserika kretsarne. 1902 hade han nämligen inkallats till ledamot i den kommitté med dåvarande landshöfdingen greve Hugo Hamilton till ordförande, som fått i uppdrag att afgifva förslag till åtgärder för begränsning af studietiden inom de juridiska, medicinska och filosofiska fakulteterna vid högskolorna. Det anses allmänt, att det var den kändedom, man i Stockholm under detta kommittéarbete inhämtat om rektor Juhlins praktiska förmåga och konservativa åskådning, som föranledde hans utnämning till statsråd och chef för civildepartementet den 29 maj 1906.

Som civilminister kvarstod Juhlin i något mer än halftannat år. Det är gifvetvis icke lätt för en person, som utifrån kallas att öfvertaga den ofantliga arbetsbörda, som för närvarande åligger en svensk civilminister, att från början fullt bemästra denna, men meningarne äro icke delade därom, att Juhlin gjorde aktningvärdva ansatser och lade i dagen ett intresse och en outtröttlig arbetsförmåga höjda öfver allt beröm. De viktigaste af de regeringsärenden, hvilka under Juhlins civilministertid handlades på hans föredragning, voro emellertid af den art, att det i fråga om dem är svårt att skilja mellan hans egna och hans kollegers förtjänster. Detta gäller naturligtvis i allra främsta rummet om den ingripande omläggning af den kommunala röstskalan från 5,000 och 100-gradig resp. å landsbygden och i städerna till 40-gradig, hvilken ännu icke hunnit till fullo visa sina verkningar. Det gäller också den viktiga öfverenskommelse mellan staten och Grängesbergsbolaget rörande järnmalmsexporten, af hvars ävägbringande statsministern väl hade största förtjänsten. Nämnas må vidare, att under Juhlins civilministertid den ännu gällande organisationen af statsbaneförvaltningen kom till stånd och de första utkasterna till en arbetsaftalslagstiftning utfördes. Redan den 4 dec. 1907 lämnade Juhlin emellertid statsrådet på grund af inre spänningar inom detta och utnämndes vid sin afgång till det generaldirektörsämbete i generalpoststyrelsen han ännu innehar.

Därmed lämnade emellertid Juhlin icke det politiska lifvet. 1907 invaldes han af Östergötlands läns landsting i första kammaren och deltog därstädes de följande åren med lifligt intresse i förhandlingarne. Särskildt var detta fallet i frågor, som rörde postväsendet och de allmänna läroverken, och det var icke så sällsynt, att generalpostdirektören därvid företrädde andra ståndpunkter än sin efterträdare i stadsrådsämbetet, greve Hugo Hamilton. På undervisningsväsendets område framträdde han som en bestämd motståndare till bottenkoletanken och opponerade mot kommunala mellarskolors inrättande i städer med egna allmänna läroverk. I politiskt hänseende visade sig Juhlin äfven i andra fall konservativ, liksom han är utpräglad protektionist och tillhörde Första kammarens majoritetsparti. Då vid Första kammarrupplösningen sistlidne höst högern i Östergötlands län förlorade två af sina platser, kunde den icke förnya hans mandat. — 1909 hade Juhlin säte i tillfälligt utskott.

År 1892 ingick Juhlin äktenskap med Anna Krouthén, dotter till handl. I. C. Krouthén och hans maka, född Åberg.

DIREKTÖR C. A. M. VIRGIN.
Initiativtagare till "Barnens
Dag".

FRÖKEN GERDA RYDGREN.
Initiativtagare till "De
Gamlas dag".

MED. LIC. I. BRATT.
Initiativtagare till Spårvägs-
kortet.

LÖJTN. E. V. KILLANDER.
Initiativtagare till "Barnens
julfägga".

I n:r 14 af denna årgång återgäfvö vi under ofvanstående rubrik porträtt af de tre initiativtagarne till "Majblomman", "Välgörenhetsmärket" och det ännu ej slutor organiserade "Välgörenhetstelegrammet", däraf de två förstnämnda institutionerna hittills inbringat tillsammans öfver en million kronor. Här återgäfvö vi ytterligare fyra porträtt af välsignelsebringande initiativtagare.

Barnens Dag: 1905 första gången afhållen i Sverige, efter en dansk idé, detta första och de två följande åren under initiativtagarens, dir. C. Virgins, ledning, T. o. m. 1911 ha öfver 640,000 kronor influtit endast i Stockholm, medan i ett flertal andra städer jämväl hållits "Barnens

Vidst. bild: TEOL. D:R PH. ANDREEN, pastor för Svenska Evang.-Luth.-Ebenezers församlingen i San Francisco, nyligen utnämnd till Vasariddare.

Efter porträtt.

Kliché: Bengt Silfverparre.

Dag". Dessa medel från Stockholms "Barnens dag" komma hufvudsakligen skollofskolonier till godo medan de betydande beloppen i landsorten komma egen barnavälgörenhet till fromma.

De Gamlas Dag är en ursprunglig svensk idé, som gäfvits och omsatts af fröken Gerda Rydgren, första gången tillämpad i Stockholm 1911, då den inbringade kronor 60,000 till förmån för hufvudstadens behöfvande gamle. Programmet för "Dagens" anordning är i hufvudsak snarlikt det vid Barnens Dag gällande.

Spårvägskortet är jemväl en helt svensk idé, af den bekante nykterhetsfrämjaren doktor Ivan Bratt. Den går ut därpå att vid köp af ett spårvägskort för 1 kr. den välgörande allmänheten nöjer sig med 10 biljetter och låter den 11:te biljetten, som spårvägsbo-

laget alltid lämnar gratis, 10-öringen komma Föreningen för Husmoderskola med barnavård tillgodo. Sedan denna idéns för-

Efter fotograf.

Kliché: Bengt Silfverparre.

SVENSKA FÖRENINGEN I SCHWEIZ, bildad i höstas, firade sin första julfest den 16 december i Neuchâtel, då ett flertal landsmän infunnit sig från olika delar af Schweiz. Festen var genuint svensk, med svenska sånger och nationaldanser, och bidrog i sin mån att främja Föreningens främsta mål: Sammanhållning emellan landsmän i Schweiz. Föreningens ordförande är Bankiren J. A. Dardel i Neuchâtel (X).

Efter porträtt. *Kliche: Ernst Silfversparre.*
ROMANFÖRFATTAREN RIDER HAGGARD NYADLAD: *Sistlidne nyårsafton upphöjdes i England ett antal personer i adligt stånd. Bland dem, som vederfors denna ära, märkes bl. a. den högt uppbarne författaren RIDER HAGGARD. Sir Rider's arbeten äro till största delen öfversatta på svenska.*

sta tillämpning i Stockholm i maj 1911 har det 100,000:de gula kortet sålts — och detta just i dagarna — hvarigenom sålunda 10,000 kronor utvunnits.

”Barnens Julflagga”, första

Efter fotografi. *Kliche: Ernst Silfversparre.*
UNGERSKT PRIS TILL OLYMPISKA SPELEN: *Det af grejve Geza Andrassy nyinstiftade vandringspriset till hästtäflingarne, att tilldelas segraren i prishoppning A.*

gången tillämpad julen 1910, grundade sig visserligen på en inom vårt land sedan gammalt häfdvunnen idé med flaggförsäljning för välgörande ändamål, men kan nog med skäl anses vara ett eget uppslag af löjtnant *Ernst Källander* i Stockholm, som öfverlät den till ”Föreningen Barnavännerna”. Första året, då den kom sent ut, inbragte den lilla flaggan endast c:a 5,000 kronor, hvilka dock beredde 26 barn plats i skollofskolonier. För 1911 äro räkenskaperna ej avslutade, men då utsläpptes 500,000 flaggor till 351 olika platser i riket, hvilka med säkerhet inbringa ett afsevärdt belopp.

Härmed återigen bortåt en million i populär, praktisk välgörenhet. *Våra spalter stå alltid öppna för initiativtagare till nästa million! Välkomna!*

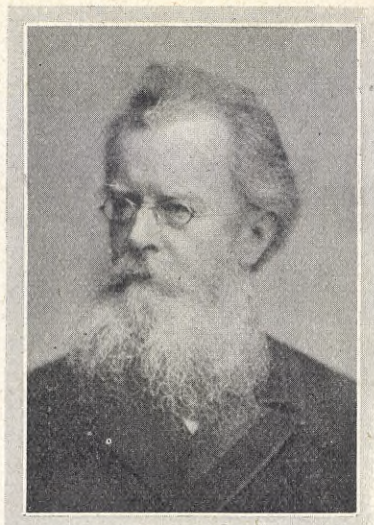
Till porträtt å föreg. sida.

Dr Philip Andreus nyutnämning till Vasariddare har väckt allmän tillfredsställelse bland landsmännen i Amerika.

*

Efter porträtt. *Kliche: Ernst Silfversparre.*
SYSTRARNE BERTA OCH ELSA WIESENTHAL, *de berömda danskonstnärinnorna, gifva i dagarna föreställning i Stockholm.*

Efter porträtt. *Kliche: Ernst Silfversparre.*
DIK FAREN, PROFESSOR FELIX DAHM †.

Den äfven i vårt land högt skattade tyske skriftställaren och rättslärd, prof. *Felix Dahm* afled den 3 januari i Breslau vid 78 års ålder. Här i Sverige är D. väl mest bekant genom sina förträffliga storstilade, och i sitt hemland utomordentligt populära historiska romaner: ”En strid om Rom” och ”Julianus Affällingen”.

Utmärkelsen utgjorde ett erkännande af dr A:s framstående verksamhet i kyrkans och upplysningens tjänst och för svenskhetens bevarande och förkofran i Amerika samt för hans kraftiga, personliga ingripande till den vid branden efter jordbävningen i San Francisco 1906 starkt hotade svenska kyrkans räddning. Dr A. är född 1867 i Swedona, Ill., student vid Bethany Coll. 92, lärare under fem år vid Uppsala Coll., prestvigdes 1900, pastor i Pittsburg till 05, sedan dess pastor i San Francisco. Teol. dr vid Wittenberg Coll. 08.

Kliche: Ernst Silfversparre.

Foto. Encklind, Göteborg.

Kliché. Kem. A.-E. Bengt Silfversparre, Sthlm. Gbg.

TRETTIO MOT EN: Den unge amerikanske världsmästaren MARSHALL spelade häromdagen under ett kort uppehåll i Göteborg i en s. k. simultanföreställning — Han gick från spelare till spelare och gjorde sina raska drag. Spelet började kl. 9 på afton och avslutades kl. 2 på natten, då Marshall vunnit 13 partier och förlorat 11, medan 6 partier blefvo remiss — sålunda en för Göteborgs schackspelare hedrande utgång. Ty Marshall är en af schackvärldens store, eröfrare af första pris i stora täfningar. Sedermera har M. varit i Bords, Stockholm och Uppsala och allstädes stött på ett för Sverige smickrande och af M. erkänt motstånd.

Mellersta bilden.

VACKER NYBYGGNAD I KARLSTAD: Värmlands Hypoteksförenings nya hus vid Järnvägs-gatan, i dagarne taget i besittning. Arkitekt, stadsbyggmästaren C. Crispin, Karlstad.

Nedre bilden:

DEN STORA ELDSVÅDAN I NORRKÖPING, natten till den 6 januari, därvid Aktiebolaget M. Ljungqvists snickerifabrik i södra förstaden fullständigt nedbrann. Skadan beräknas uppgå till c:a 200,000 kronor. — Bilden tagen från Johannis kyrkogård.

Foto. Wahlstrom, Norrköping.

Kliché. Bengt Silfversparre

Foto. Fén, Norrköping.

Kliché. Kem. A.-B. Bengt Silfversparre, Sthlm.-Gbg.

RUMÄNISKA FURSTEBARN.

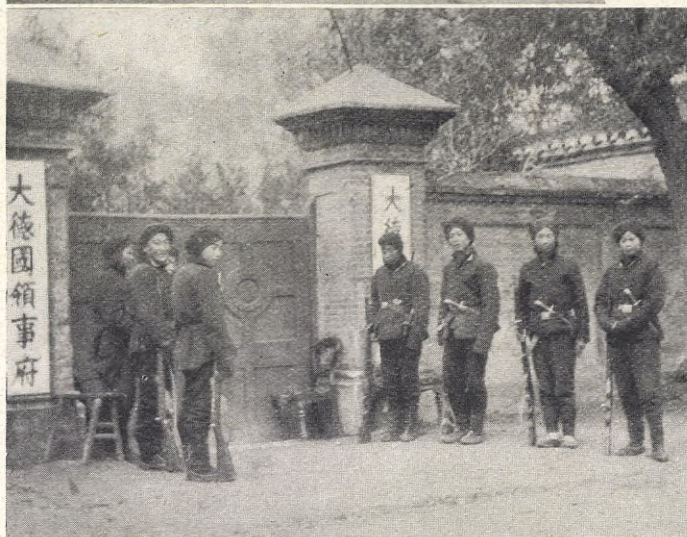
Vi återgifva ofvan några i dagarne inkomna, rent af förtjusande porträtt af Rumäniska Kronprinsessan och tre af hennes fem barn: Öfverst: KRONPRINSESSAN MARIE och hennes äldsta dotter, PRINSESSAN ELISABETH, 17 år; nederst: PRINSESSAN MARIE, 12 år, och PRINS NICOLAI, 9 år.

REVOLUTIONSTIDER I KINA.

En H. 8. D:s-läsare i Kina har insändt ett stort antal ytterst aktuella fotografier, tagna just vid afsändningsdagen den 18 december, hvilka vi här och å en följande sida återgifva.

Underrättelser ingå ju dagligen af hvilka man allt tydligare kan skönja den blifvande *Republiken Kina*. Dess förste president, *d:r Sun-Yat-Sen*, (se portr. i n:r 14), har redan utsändt ett officiellt manifest däri den nya regeringen öfvertager den föregående förpliktelser emot främmande makter m. m. — Det är det republikanskt sinnade Sydkina som rest

Färes fotografier.

BILDER FRÅN DET ERÖFRADE NANKING: 1. KEJSERLIGA SOLDATER RRÅN SHANTUNG, alla 6 fot långa. 2. FORT UTANFÖR NANKING. 3. KEJSERLIG VAKT UTANFÖR TYSKA KONSULATET. 4. EUROPEER LÅTA BORTFÖRA SINA TILLHÖRIGHETER FRÅN NANKING. *Kinesfamiljen till höger å foton vaktade huset under tre veckor medan europeerna voro frånvarande. Intet blef bortstulet men huset genomborrades af de revolutionära truppernas gevärskulor och granater.*

Kitcher: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre, Sthlm. Gbg.

sig mot mandchuväldet medan Nordkina synes vilja fasthålla vid monarkistisk styrelseform, och det inbördeskrig som börjat, är nog endast inledningen till en långvarig upprifvande o. förödande kamp inom det uråldriga kulturriket.

DET RIKA HJÄRTAT.

EN HISTORIETT I SEX BREF. FÖR H. 8. D. AF HJALMAR SÖDERBERG.

I.

(Bref från revisionssekreterare Magnus Molin till arkitekten Birger Ekström.

München den 9 sept. 1910.
Hôtel vier Jahreszeiten.

Min k. bror!

Tack för bref och kontrakt. Det senare åter-sändes hämed, undertecknad af mig och bevitnad på konsulatet. Det gläder mig att höra, att du anser kostnadsförslaget solidt. Jag vill naturligtvis inte att entreprenören skall förlora på affären, men har å andra sidan svårt att sträcka mig utöver de 35,000 — i synnerhet som ingen profet i Israel kan förutsäga, huru länge Héléne kommer att trivas i en villa på Lidingön.

Héléne helsar dig hjärtligt. Hon gläder sig som ett barn åt att få komma till Italien. Och hon strålar af ungdom och helsa och skönhet — det är som en saga, att hon fyllde trettiofem i går. Och hon rodnade så vackert, då jag härom dagen sade henne, att man öfverallt på hotellen tar oss för att vara nygifta, eller inte gifta alls.

München är ju en rätt lustig stad. Det lustigaste är monumenten, i synnerhet öfver deras kungar. Jag höll på att explodera, då jag läste inskriptionen på obeliskan på Karolinenplatz. Som du kanske minns, blef Bayern utnämndt och befordradt till kungarrike af Napoleon 1806. Obeliskan är rest af Ludvig I till minne af *dels* hans pappa Max Joseph ("Kungarikets skapare") *dels* de 30,000 bayrare, som (det var priset för upphöjelsen) måste följa med Napoleon till Moskva och som nu för länge sen sofva i den ryska jorden... Dessa 30,000 fattiga bondbassar erinrar sig den poetiske Ludvig I med följande djupa men något dunkla ord (på obeliskens baksida, förstås): *Auch Sie starben für die Freiheit des Vaterlandes.* — Det var då jag exploderade. (Tyvärr ensam, Lena var på ett museum).

Men jag tråkar ut dig med München, en stad du känner bättre än jag. Blott måste jag tillägga att äfven Ludvig II nu har fått sin staty, i likhet med alla sina företrädare på Bayerns kungatron. Den står på den nyaste af broarna öfver Isar och är, som en inskription på baksidan med prisvärd öppen hjärtighet anger, rest af ett enskildt sällskap. Hvad förslags sällskap? — Sat sapienti!

Som du ser, kära bror, är jag vid godt humör; det är första vilkoret för att jag skall kunna hitta på elakheter... Och det retar mig att jag inte tog längre tjänstledighet än två månader.

Om några dar ta vi sydexpressen till Venedig.

Vänner
Magnus Molin.

II.

(Bref från fru Héléne Molin till arkitekten Birger Ekström.)

(Poststämpel München 9. IX. 10.)

Birger — hvarför förföljer du mig? Jag har älskat dig. Och jag har inte glömt... Men det som är förbi är förbi. Och du *vet* mitt beslut: att för framtiden vara min man obrottsligt trogen. Det är oåterkalleligen mitt beslut.

Är det du som förföljer mig? Eller är det bara minnet af dig? I går, i skymningen, när jag gick längs Isar — den var smutsigt grön som din absint — tyckte jag mig ett ögonblick se dig... Men det kunde ju inte vara du. Det var din hållning, din gång, *din* blick under hattbrättet.

Och samtidigt satt M. hemma på hotellet och studerade ett kontrakt du sändt honom från Stockholm. Åh släpp mig, Birger! Släpp mig helt! Det är så svårt med skuggor ur det förflyttna. —

H.

P. S. — Bränn brevet. — Nej, sänd mig det tillbaka, Venedig, poste restante. Jag ser då af poststämpeln hvar du är och vill inte ha annat svar.

III.

(Bref från fru Héléne Molin till tredje sekreteraren i utrikesdepartementet Klas Troilius.)

(Poststämpel München 9. IX. 10.)

Klas.

Jag längtar. Jag längtar.

Du vet efter hvem... Du vet efter hvad...

Åh om bara denna resa vore slut! M. är odräglig, han uppför sig öfverallt som om vi vore nygifta eller något ännu värre... Men allt har ett slut, och inom mindre än två månader har du mig igen — *har jag dig.*

Jag lämnade nyss M. på Karolinenplatz — sade att jag ville gå upp på Alte Pinakotek, gick i stället in på ett kafé för att i ro få skriva dessa rader till dig.

Ah Klas — minns du sist? Jag minns. Kan aldrig glömma *det*. — Aldrig. Minns du stjärnan i trädet utanför ditt fönster?

I hängifven ömhet kysser jag dina älskade drag.

Héléne.

IV.

(Bref från fru Héléne Molin till arkitekten Birger Ekström.)

(Poststämpel Venezia 15. IX. 10.)

Tack, Birger. — Du var alltid god mot mig.

Det var alltså inte du — nå, egentligen trodde jag det inte heller.

H.

V.

(Bref från fru Héléne Molin till herr Klas Troilius.)

(Poststämpel Venezia 15. IX. 10.)

Klas.

Du vet att jag tål allt af den man jag älskar — och det är du! — allt utom ett: att han tviflar på mig.

Du har missförstått det som jag i största hast skref om M. Du *vet* ju att allt sådant är förbi mellan honom och mig. Men nu har du skymfat och smutsat mig med din misstro, och nu tiger jag.

H.

VI.

(Bref från fru Héléne Molin till skalden Edelweiss, adr. Stockholmspostens redaktion).

(Poststämpel Venezia 17. IX. 10.)

Herr Erik Edelweiss.

En okänd sänder Er denna helsning ur fjärran. Är Ni lycklig? — Jag är ensam och olycklig.

Jag har haft Er nya diktsamling med på resan. "Den allvarsamma leken". Redan titeln slog mig. Men den dikt som grep mig djupast, var "*Det rika hjärtat*".

Tag denna helsning från en okänd som en lätt och sval kyss på Er panna. Er panna — den måste vara hög och strålande af hvithet.

Hur skall jag underteckna detta bref? Anonyma bref äro mig emot. Men mitt tillnamn är inte mitt. Underliga lagar och bruk — jag förstår dem inte.

Och så undertecknar jag då med det enda namn som verkliga är mitt:

Héléne.

P. S.

Om Ni vill sända mig en liten rad till svar så adressera brevet till M:me H. Molin, Venezia P. R (Italie).

I. POSTVERKETS HÖGKVARTER.

H. S. Da STOCKHOLMSFOTOGRAF.

NYA POSTHUSET VID VASAGATAN I STOCKHOLM, uppfördt efter ritningar af arkitekt F. Boberg. Påbörjad 1898 — färdigt 1903.

Kliché: Bengt Silfverparre.

upp till de långa, tysta korridorerna i de öfre, där de styrande i verket tagit säte, skärpes ytterligare intrycket af, att man befinner sig inom ett område, på hvilket de klara linjerna och distinkta ordena *måste* härska, för att det hela skall kunna ostördt arbeta.

Kungl. Postverket hör också till de embetsverk, som, trots sin oerhördt starka utveckling, intensivt framvingad af de stora moderniseringskrafter inom sig bevarat det mesta af gamla styrelse-

Redan Ferdinand Bobergs monumental posthus vid Vasagatan anger med sitt imposanta yttre, att det i sig gömmer de viktigaste delarna af det för den oinvigde nog så tillkrånglade maskineri, som benämnes ett embetsverk. Här man så från de nedre våningarnas febrila verksamhetsifver kommit

former, normer och bestämmelser.

Gör man en rond genom verket, märker man också mera påfallande tydligt och klart där än annorstädes den successiva stegringen inom ledningen, liksom den starka förbindelse, som äger rum mellan de olika områdena.

H. S. Da STOCKHOLMSFOTOGRAF.

KUNGL. GENERALPOSTSTYRELSEN SAMMANTRÄDER: Vid bordets kortsida generalpostdirektören A. J. Juhlin; vid bordets högra långsida, från generaldirektören räknadt, sitta byråcheferna E. G. M. Bäckström¹ och J. J. G. Pramberg², samt vid vänstra sidan byråchefen L. H. Askberg³ och t. f. byråchefen E. W. Öberg⁴.

Kliché: Kem. A.-T. Bengt Silfverparre, Stäm-Öbg.

¹ Chef för fjärde byrån, revisions-, bestraffnings- och reklamationsärenden; ² chef för första byrån, personal- och trafikärenden; ³ chef för tredje byrån, författnings-, taxé- och statistiska ärenden; ⁴ chef för andra byrån, kameralärenden.

Öfverst inom verkets ledning sitter "postgeneralen", en häfdvunnen benämning för generalpostdirektören. Vid hans sida och jämte honom utgörande Kungl. Generalpoststyrelsen, stå de fyra byråcheferna, hufvudena för de olika ledande afdelningarna, som i sig upptaga alla med postverket sammanhörande ärenden och områden. För att ur massan af dessa blott plocka fram ett fåtal nämna vi: kansliärenden, trafikärenden, statistiska kontoret, taxekontoret, inrikes- och utrikesrevisionen, frimärks-, blankett- och persedelförråden, reklamationkontoret, m. fl.

I de ytterst modernt och praktiskt inredda lokalerna arbeta inom dessa afdelningar en väldig stab af tjänstemän af olika grader.

Efter generalpoststyrelsens funktionärer kommer närmast postdirektörerna för de olika distrikten, chefer för sina resp. byråer.

Slår man härefter in på de särskilda afdelningar, som hufvudstadens postväsen betingar, möter man ett lika talrikt företrädt som mångsidigt arbetsområde: från postmästarens öfverledning här kommer man sålunda till sorterande afdelningar sådana som afgående och ankommande afdelningarna med sina chefer, brefbärareexpeditionerna, paket- och tidningsexpeditionerna m. fl. Att deras arbetsbörda inte är liten, fick man nu senast vid årsskiftet en liten föreställning om.

Med att endast kasta en blick på den del af afgående post, som utgöres af de utgående hufvudstadsbladen, få vi siffror och summor, som tala ett väldigt språk.

En hufvudstadstidning roade sig för en tid sedan med att räkna ut, att om man staplat ett af dess nummer, exemplar öfver exemplar, vikna och falsade som de bruka föreligga, skulle den sålunda bildade tidningsstapeln bli tre gånger så hög som

S:ta Claras kyrktorn.* Det är ännu okontrolleradt, om beräkningen var riktig, men antag, att så var. Vill då någon intresserad, efter samma beräkningsgrunder som nyss, leta ut, huru hög den pyramid bör bli, som skulle uppstå, om samtliga Stockholms tio dagliga avisor lades i hög, bör han kunna få en tämligen god föreställning om, hvad postverket — genom hvilket större procenten af tryckalstren utsändes — har att dagligen sköta bara i hufvudstaden. Plocka sedan samman de till väl ett tresiffrigt tal uppgående större och mindre andra publikationer af samma eller liknande slag, som fylla fack och postvagnar, och det öfverväldigande arbetsmaterialet ger ett klart begrepp om den moderna tidens anspråk på postbefordring inom ett område: tidningsdistributionen.

Hvar 8 Dag är i dag i tillfälle erbjuda några lifliga bilder från postens hufvudkontor, Centralpostkontoret i Stockholm. Det är i själfva den febrila nyårsbrådskans dagar vi passat på att taga bilderna.

H. 8 Dag STOCKHOLMSFOTOGRAF.

CENTRALPOSTKONTORETS I STOCKHOLM TIDNINGSEXPEDITION.

Kliché: Kem. A.-B., Bengt Sjöbergström, Svan-Gig.

* Som ett apropos kunna vi emellertid nämna att höjden af ett nummer af Hvar 8 Dag i hela upplagan är 150 meter, eller en och en half gång höjden af S:ta Clara kyrktorn. Red.

H. D. STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kliché: Koss. A.-B. Bonet SJ/ersparre, Sjölin -Chp.

CENTRALPOSTKONTORETS I STOCKHOLM BREFBÄRARE-EXPEDITION.

Någon särskildt förklarande text kräva de knappast. Den under högtryck arbetande postpersonalen, som vanligt starkt ökad i dessa dagar, de inströmmande massorna af nyårsbref, brefbärarekåren i sorteringsarbete — allt bär en prägelse af brådska.

Några ganska unika siffror vittna förresten lika godt som bilderna om dagarnes ökade arbetsbörda. Bland den ordinarie arbetsstyrkan inom posthuset, som ju inte är så liten ha instuckits icke mindre än bortåt 175 man extra hjälp och den väldiga staben af brefbärare, som dignat under försändelsernas massor ha utökats med 150 man militär samt ett halft hundratal ynglingar som ha fullt göra med brefläde-tömningar. Och ändå påstås försändelsernas mängd ha aisevärdt minskats i år mot året förut.

Den 29 december 1910 uppgick antalet nyårskort på den afgående afdelningen till omkring 30,000 stycken, 1911 samma dag till 60,000. Den

Foto. Ohm, Malmö.

Kliché: Bengt SJ/ersparre.

POST-INGAR,

ett 78-årigt postbud som i 35 år dagligen i ur och skur fört post i Simrishamns-trakten. Till en början var väglängden 5 kilometer, senare tid 3 kilometer, som den gamla haft att gå, förutom en massa andra bud, väl en hel mil om dagen.

30 december voro siffrorna resp. 174,000 och 250,000, men den 31 hade antalet för 1911 sjunkit till 220,000, under det att numerären för samma dag 1910 var 360,000.

Att inom ett verk med det ansvar och den vikt, som posten äger, stora kraf ställas på personalen öfver hela linien, är gifvet. Men popularitet har postverkets män aldrig saknat.

Bland gatans mötande folk är brefbäraren en gärna sedd typ, uppskattad för artighet och godt lynne.

**BLIF
MEDARBETARE
i
HVAR 8 DAG**

Skrif aldrig och fråga först — tid går därvid förlorad — utan insänd hvad Ni tror lämpar sig för tidningen, vare sig berättelser, uppsatser eller goda fotografier af tilldragelser m. m. för dagen.

REVOLUTIONSTIDER I KINA.
EFTER FOTOGRAFIER INSÄNDA AF EN H. S. D:S LÄSARE I NANKING.

Efter fotografier.

FLYKTEN FRAN NANKING INNAN STADEN INTOGS AF DE REVOLUTIONÄRA: T. v.: Omkring 200,000 kineser som fly genom stadsporten mot Jangtsefloden. — T. h.: När stadsporten stängdes. Se sid. 247.

Kliche: Ernst Sjögren/Parre.

DEN TRETTONDE OKTOBER.

FÖR HVAR 8 DAG AF MARI MIHI.

— Fanns det några bref till mig? frågade Ingjald Jenne, när han kom in till mig på kontoret.

Han såg ynkelig ut, var förkyld och hostade starkt.

— Neej.

— Ja, jag menar inte just bref, men en ilgodsavis.

— Nej, inte det heller.

— Kors så förargligt! Jag skulle ha ett par blank-skinnskor från Stockholm till balen i kväll. Ni har väl inte ett par att låna mig?

Jag upplyste att jag aldrig i mitt lif ägt ett par dylika plagg, förmodade att de möjligen kunde komma med halfettan samt erbjöd honom att få låna häst och vagn för att fara till stationen och hämta dem. Detta, ehuru vi annars voro bra nog snåla på skjutsar så här års. Ty höstplöjningen pågick som bäst.

Han tackade, och jag ropade åt Anton, som krattade gårdsplanen, att spanna för karriolen.

En stund därefter, — jag har i minnet upprepat denna besynnerliga dag så många gånger, att jag kommer ihåg den kvart för kvart — en stund därefter, då jag satt och adderade dagsverkslistorna, hörde jag en häst vrenskas ute på gården. Och då jag tittade ut, fick jag se amanuensen Jenne sittande i karriolen och dragande i tömmarna af alla krafter — inte med händerna åt sidorna, utan häfvande sig baklänges, efter stadsbors sed. Och detta hade till följd, att han strukit, så att hela åket stod uppe i en rabatt Gloire de Dijon.

Jag sprang ut på trappan och ropade att han skulle släppa efter tömmarna.

— Nej, om jag det gör, så rusar han iväg så förskräckligt.

— Men det är väl meningen också!

— Nej, det går alldeles för fort. — Rösten lät gråtmild, och han hostade åter, våldsamt.

Jag gick ned, fattade betset och drog hästen ur rabatten. Ett stycke därifrån stod Anton, hvilken kört upp karriolen, och storginade. I sin illslughet hade han spänt för Cajus, en halfgalen sprakfåle med tuppspatt, som var tämligen svärhandterad för en ovan.

— Hvarför tog du just Cajus?

— Äsch, en sådan storkarl som herr Jenne skall väl kunna köra hvilket ök som helst, tyckte Anton.

— Jenne var nu illa liden för sina öfversittarefasoner. Jag tittade på Cajus, och Cajus på mig. Gammal var han och sönderkörd redan i ungdomen, och måste som krubbitare äta sin hackelse ur en gjutjärnsholk. Han var ilsken och krånglig och skensk när det föll sig och tungsint för jännan, men jag tyckte mig se, att det beredt honom en alldeles ogemen fröjd att taga tömmen med svansen för att stryka in på rosenrabatten med den hjälplösa människan.

Jag gick in efter hatten, kröp upp på hundsvotten och kuskade ned Jenne den halva milen till stationen. Hela tiden satt han moltyst, utan att jag begrep anledningen. Ty det där missödet med Cajus var väl ingenting att grubbla på eller blifva skamsen öfver.

Nå, vi fingo ilgodset vid stationen. Men just som vi skulle ge oss af igen, kom stinsen med ett bref som han glömt förut. Jag satt bakerst på hundsvotten och tog brevet. Det var adresserat till Amanuensen Jenne.

Och på kuvertet läste jag Rosa Copperus stil. Uppåtvänd och litet förställd, förstås. Men jag hade

sett den så oändligt många gånger på breven till Stellan, att jag genast kände igen den. Då jag lämnade honom brevet, blef jag röd som blod öfver ansiktet.

Jenne märkte det och bet sig i läppen.

— Vill ni låta mig gå ur ett ögonblick, medan jag läser detta?

Jag nickade och höll hästen inne.

Han ögnade hastigt igenom papperet. Och när han såg upp, kände jag knappast igen honom. Så fick han åter ett af sina våldsamma hostanfall, innan han kom upp i den ranka karriolen.

— Nu är det slut med drömmen, sade han. Alldeles förb. slut, förstår ni, för ni begriper i alla fall hvad det är fråga om!

Hesa och hårda föllo orden. Så vände han sig åt sidan och grep mig i armen.

— Ni förstår en människa som kämpar för sitt lif... och Rosa är mitt lif... mitt lif... mitt lif...

De första orden skrek han ut. De sista kommo osäkra och snyftande. Och så läste han sitt arma hjärtas syndabekännelse, stötvis i vild yra, stötvis i gränslös vemodsömhet, tills orden dogo bort, medan de hvita läpparna ännu rörde sig.

Jag stirrade rakt framför mig, medveten om min skyldighet att tala nu. —

— Ni har väckt hennes intresse, medgaf jag, har haft annat att säga henne än hvad som ligger oss på läppen, och den moral ni predikat har troligen varit henne en söt lukt. Men Rosa har alldeles för god urskiljning, alldeles för kallt huvud, för att slutligen tveka i valet mellan Stellan och er. Hon förstår att det skulle bli en klen affär. Ni skulle draga henne in i kretsar med konstnärliga vyer och estetiska åsikter. Men dessa skulle dryftas i någon liten hyrd lägenhet i huvudstaden eller på banala guldkrogar. Hon skulle söka att förstå men ej kunna, tappa bort sig bland alla edra riktningar och koterier och skolor och hon skulle längta åter till det hon lämnat. Ty hennes själ tillhör det gamla folket; hos de andra blir hon aldrig annat än en nyfiken och flyktig turist. Hon är fastkedjad vid lyxen, vid det flotta lifvet på herrgårdarna och på kontinenten. Därför lämnar hon aldrig Stellan, ty han har entré till allt det där. Det är inte bara traditionerna, utan själfva —

— Ack ni med era murkna traditioner! Kom ihåg att kärleken spränger alla band, och att den nya moralen, *vår* moral —

— Nej, låt bli den, afbröt jag. Och kom ihåg, att förhållandet man och kvinna — tyvärr och lyckligtvis — i alla tiders tider varit alldeles precis likadant som nu, fast det är de nymodiga skribenterna, som skvallrat ur skolan, dragit undan sparlakanen!

— Det där hör inte hit. Utan allting och det hela är Rosa och jag. Hon måste följa sin kärlek och mig!

— Herr Jenne, sade jag, låt mig vara er skyddsängel. En tarflig skyddsängel, som ni ser alltifrån smorlädersstöflarna till mössan, men låt mig nu rädda er själf och oss alla. Glöm Rosa, om ni kan, göm henne i ert innersta inre. Men gå ur hennes väg. Annars blir det illa — jag känner Brandlingarna!

— Värre än det är, kan det inte bli, sade han tonlöst.

— Annars blir det illa, upprepade jag. Ty nu hade vi hunnit upp till trappan.

— — — — —
Mot elfvatiden på kvällen, då dansen yrade som vildast, kom Stellan till mig där jag stod i ett hörn och tittrade på. Han var glad och het, och ögonen glittrade.

— Du är bestämt ledig, tyckte han, så att du kan följa mig upp till biljarden och dra ett bloss.

Vi gingo en trappa upp, följde långa korridoren och kommo så till det oupplysta biljardrummet, hvilket var inrymdt i öfre våningen af den med corps de logis'et sammanbyggda flygeln. Just som vi stego in, hörde jag något prassla i fönstersmygen till höger.

De som åstadkommo detta buller, kunde inte hafva blifvit mera förskräckta än jag själf.

— Kom slå vi oss ned här, föreslog jag, och drog Stellan till motsatta fönstret, där mänluset flöt in i en bred ström, hvilken glittrade mot de jaktvapen, hvarmed väggarna voro behängda.

— Tror du på spöken? sporde Stellan med cigarren i munnen medan han tog ned och lade om remmen på en studsare. Tror du verkligen på spöken?

— Jag skulle önska att jag inte gjorde det, sade jag utan att egentligen veta hvad jag sade. Men jag skulle ha lust att gå ned igen.

— På ögonblicket. Jag skall bara dra ett par bloss till.

Vi sutto där och rökte. Inte för mitt lif kunde jag bryta tystnaden. Min tunga var låst. En olidlig ångest arbetade sig upp inom mig. Bara vi kunde komma härifrån innan något hände, ned till vimlet och musiken igen.

Det ljusa leendet glittrade i Stellas skimrande grå ögon. Och blef detta mitt sista minne af den gamle Stellan. Stackars gosse! Detta blef hans sista lyckliga minut i lifvet. Sedan vardt alltihop vanvett och utsväfningar och ruelse.

En hostattack hördes från den mörka fönstersmygen. Jennes hosta.

— Nej, nu tror jag sannerligen också att här spökar, ropade han och vred på den elektriska knappen. Det blef ljust.

Ingjald Jenne hade rest sig och stod där, med armarna utsträckta, liksom för att skydda Rosa fö: en fara.

Hvarför skulle han göra så där! Hvarför i h—e skulle han bära sig åt på det sättet! Ännu skulle alltihop kanske kunnat försvaras eller förklaras med att de velat skrämma oss eller något dylikt.

Men den dumma karlen stod där i sin aktörspose, teatralisk och simpel och förstörde alltihop. Eller kände han, att han nu ledde trädarna i ett spel, förde handlingen in i nya spår, och att han, i lydnad för lagar, som stodo öfver honom, måste spela stycket till slut.

— Hvarför står ni där! ropade Stellan, medan han drog det sista blosset på den cigarr han tändt för några minuter sedan. Det sista blosset på denna cigarr, som börjat så bra. — Hvarför står ni så där!

— Därför att det är min rätt.

— Hvad för en rätt?

— Min rätt att skydda denna kvinna.

Nu reste sig Rosa och flydde, med händerna för ansiktet. Flydde som Eva, då hon såg att hon var naken.

— Hör du Arvid, huru dären yrar, sade Stellan, och blicken blänkte och stack — och undvek min. —

— Jag hör det, svarade jag. — Du Stellan, lämna oss nu båda ensamma, så skall jag ge honom ett kok stryk och kasta ut honom. Det blir det lugnaste.

— Nej, det blir min affär, och jag ber dig att gå härifrån.

— Aldrig i lifvet, bedyrade jag, och gick ed på hvad jag sagt.

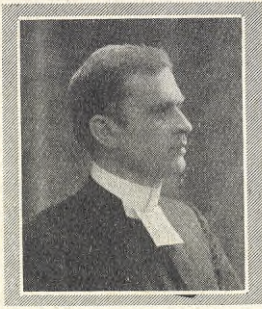
— Jag lämnar åt herrarna att debattera den saken, bugade Jenne och närmade sig dörren.

— Nej, neej! röt Stellan, ställande sig för honom bröst mot bröst, öga mot öga.

Då förstod jag, att jag profeterat rätt på förmiddagen, och att detta skulle sluta illa.

(Forts. å sista sidan.)

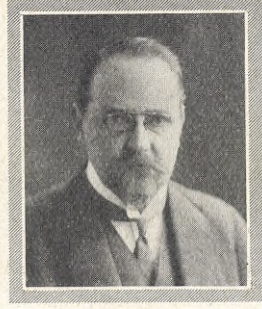
NYA LEDAMÖTER AF RIKSDAGENS FÖRSTA KAMMARE. VI.

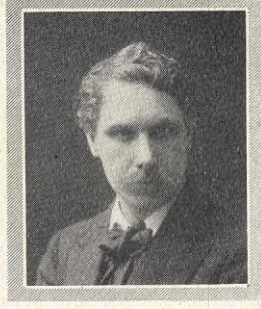
N. S. STADENER.
Kyrkoherde. Teol. Kand. Stadsfullm. — Ystad. — Lib.

MALMÖHUS LÄN (Höger 6 — Lib. 2 — Soc.-dem. 2):
N. O. BRUCE.
Skolföreståndare. Landst.-man. — Arlöf. — Lib.

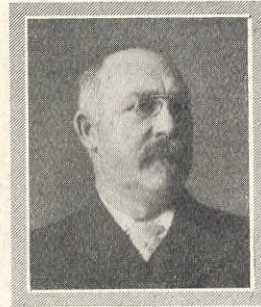
H. M. BÄCKSTRÖM.
Professor. Fil. Dr. — Stockholm. — Soc.

O. OLSSON.
Läroverksadjunkt. Fil. Kand. — Göteborg. — Soc.

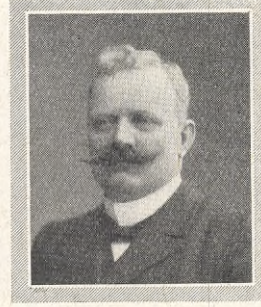
JÖNKÖPINGS LÄN (Höger 4 — Lib. 2):
P. A. PETERSSON.
Statsråd. — Stockholm. — Lib.

B. E. GELOTTE.
Fabrikör. Kommunalst.-ordf. Landst.-m. — Trands. — Lib.

KRISTIANSTADS LÄN (Höger 3 — Lib. 3):
F. A. DAHL.
Rådman. — Kristianstad. Höger.

G. A. ELIASSON.
Grosshandlande. — Oasby. — Lib.

LARS PHRAGMÉN. Stud.-ex. 50, fil. dr. 57. Tjenstgj. v. läroverk i Karlstad o. Stockholm samt utn. t. lektor i matematik v. H. allm. lärov. i Örebro sistn. år; t. rektor derst. 75—02. Sedan sistn. år bosatt ä Djursholm. Var under vistelsen i Örebro led. af stadsfullmäktige o. dess ordförande, landstingsman, led. af lasaretsdirektion, kyrkoråd, styr. f. Tekn. skolan, inspektor f. flickskolorna m. m. Är i. n. anställd v. Allm. Lifförsäkr.-bols aktuariead.

KNUT SÖDERWALL. Stud.-ex. 58, fil. dr. 65, doc. i nord. språk v. Lunds univ. s. å., adj. 72, e. o. professor 86, professor i nord. språk 92—07. Medarbetare i Sv. Akademiens ordbok 84 och dess ledare sedan 92, utgivare af språkvetenskapliga ordboksarbeten, allt verk af enastående betydelse för vårt land och dess språk. Led. af Sv. Akademien o. ett stort antal lärda Akad. o. Samfund. Hänvisa t. biografi o. helsidesporträtt i ärg. III:15.

OSKAR WIDMAN. Stud.-ex. 70, fil. dr. 77, doc. i Upsala s. å., e. o. professor i analytisk kemi derst. 85, professor i kemi 95, Upsala Universitets prorektor 10. Led. af K. Vet. Soc. 90, K. Vet. Akad. 92, K. Vet. Akad:s Nobelkommitté i kemi 1900, K. Fysiogr. Sällsk. 01, Danske Vid. Sällsk. 07, K. Landbruks-högskolekommittén 11. Ord. i styr. f. Ups. H. Elem.-lärov. o. gymn. i H. Utg. gifvit ett hundratal vet. pub'l; läroboksförläggare. Stadsfullmäktig i Upsala 90, led. af landstinget 01, led. af styr. f. Ups. Sparbank o. dess v. ordf.

AUGUST FALK. Stud.-ex. 81, fil. dr. 93; vik. kollega i Vadstena, derefter lärare v. Beskowska skolan 80—90 samt åter lärare o. biträdande föreståndare derst 93, derjemte lärare v. Wallinska skolan 94, v. högre lärarinneseminarium 96 o. för hertigen af Skåne 97. Lektor i Nyköping 98 rektor i Göteborgs högre realläroverk 04. Läroverksråd sedan 08.

RICHARD LUNDBORG. Stud.-ex. 57, prestvigd 65, past.-ex. 66, kyrkoherde i Vämhus 69, i Tuna 74, kontr.-prost i Tunälans o. Sevede kontr. 87, kyrkoherde i V. Eneby o. Kisa 88, kontr.-prost i Kisa kontr. s. å. Teol. dr. 07.

GUNDELACK BRUZELIUS. Stud.-ex. 59, hoifr.-ex. 62, v. häradshöfd. 67, tjänstgjorde under många år v. Sk. Hoifr. o. var hoifrättsråd derst. 91—08. Led. af Kiksd. A. K. 91—99, led. af tillf. utskott samt af Lagutskottet 93—97, v. ordf. sistn. år.

NATANAEL REXIUS. Stud.-ex. 71, prestvigd 74, domprost i Göteborg sedan 06. Kontr.-prost i Domprostierets Södra kontr. 06. Kyrkofullm. i Gbg:s Domkyrkoförsam. 08. Led. af Göteborgs Allm. Folkskolestyrelse 06.

CARL BERG. F. 62, stud.-ex. 81, hoifr.-ex. 86, v. häradshöfd. 89, efter flerårig tjänstgör. i Svea Hoifr. fiskal derst. 96, assessor 98, t. revisionssekret. 1900, ordinarie 04, expeditiönschef i K. Justitiedep. 05—07. Riksbanksfullmäktig o. andre deputerad (f. Hufvudkontoret) 07—10, led. af K. Styr. f. Postsparbanken 10, led. af 1910 års Sparbankskommitté. I dagarne utsedd af Centralstyrelsen f. Svenska Trävaruexportföreningen till t. justitierådet J. Hellners efterträdare såsom föreningens verkst. direktör för fem år samt af Sägverksförbundet till dess direktör.

GERHARD EKSTRAND. Stud.-ex. 65, fil. dr. primus 75, doc. i kemi v. Ups. Univ. 75—89, handelskemist i Ups. 79, aman. v. kem. inst. derst. 74—75 o. 79—83 samt bitr. lär. 83—85; lär. v. Chalm. tekn. läroanst. 89, byråingenjör i Finansdep. kontroll- o. iuster-byrå 90, öfveringenjör i kontroll- o. iuster-styr. 08, i kontrollstyr. 10. Sekret. i Kemistsamf. o. red. f. Svensk Kemisk Tidskrift sed. 93.

HJALMAR SUNDIN. Efter avslutade skolstudier och studier inom köpmansyrket i in och utlandet chef f. Katrinefors A.-B:s filial i Göteborg 96, disponent o. verkst. direktör för Strömsnäs Bruks A.-B. sedan 01. Ordförande i municipalstämman sedan 19, led. i kyrko- o. skolråd. Styr.-led. i Strömsnäs Bruks A.-B. och Svenska Pappersbruksföreningen.

ERIK MELLGREN. Stud.-ex. 80, hoifr.-ex. 85, inträde som delegare i faders tobaks- o. snusfabriksfirma, Eric Mellgren, i Göteborg. Led. af Göteborgs Folkskolestyrelse 96—11, de senare åren som ordförande. Stadsfullmäktig sedan 05, led. af drätselkammaren sedan 10, af Orkesterfören. styrelse sedan 09, af Göteborgs Börssällskaps styr. sedan 10.

CONRAD HOLMBERG †. Stud.-ex. 58, egnade sig efter universitetsstudier i språk, af affärsyrket, först såsom banktjänsteman och derefter af agentverksamhet. Mångårig verksam medlem af Mazerska kvartetten. Generalkonsul i furstendömet Monaco sedan 06.

W. G. S. WAHLEN †. Allade efter anställning i handelsflottan sjökaptensexamen och företog såsom befallhavare vidsträckt resor. Grundlade jämte framtidne grossh. J. Block firman Wahlen & Block i Stockholm, sedermera ombildad till aktieföretag. W. drog sig redan 99 tillbaka från affärsverksamheten.

HELMER MUNKTELL †. Stud.-ex. 81, studerade i Upsala o. fullgjorde tingstjänstgöring i Norrland, ingick i verken i Stockholm, tjänstgjorde hufvudsakligen i Kammarrätten och i K. Jernvägsstyrelsen samt utnämndes för några år sedan till distriktssekreterare i Luleå.

ÅTERGIFVANDE AF PORTRÄTT ELLER FOTOGRAFIER
— af hvad slag som helst — i HVAR 8 DAG
(utom annonsafdelningen) MEDFÖR INGEN SOM
HÄLST KOSTNAD FÖR INSÄNDARE.

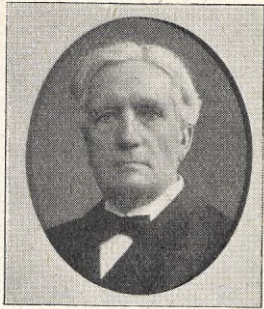
REDAKTIONEN förbehåller sig däremot fullständig frihet
att icke införa annat än hvad den själf finner
lämpligt och af intresse.

REDAKTIONEN.

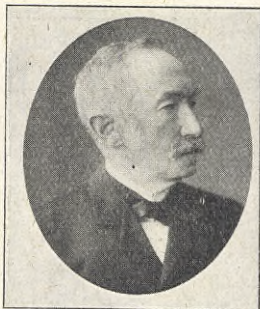
Redaktionen af HVAR 8 DAG ansvarar för
emottagna manuskript endast om 20 öre i
frimärken åtfölja desamma.

Manuskript läsas i tur med förut inkomna och
honoreras omedelbart efter införande.

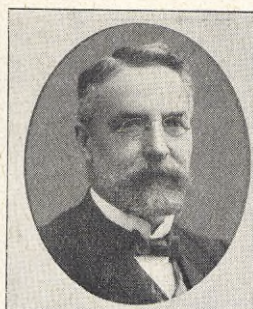
VECKANS PORTRÄTTGALLERI

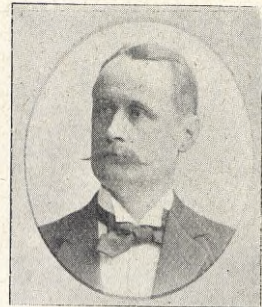
L. J. PHRAGMÉN.
F. d. Rektor. Djursholm.
80 år 11 Jan.*

K. F. SÖDERWALL.
F. d. Professor. — Lund.
70 år 1 Jan.*

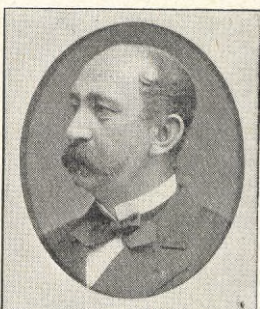
K. O. WIDMAN.
Professor. — Upsala.
60 år 2 Jan.*

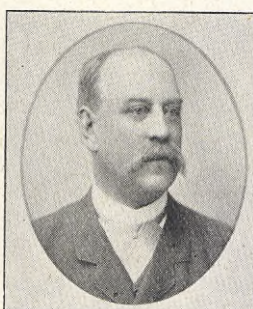
A. V. FALK.
Läroverksråd. Fil. d.r. —
Stockholm. 50 år 26 Dec.*

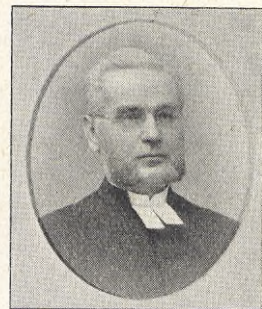
G. R. LUNDBORG.
Kontraktspost. Teol. D.r. —
Kisa. 75 år 11 Jan.*

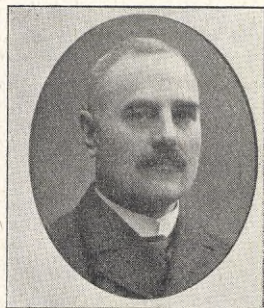
M. G. BRUZELIUS.
F. d. Hofrättsråd. — Kristian-
stad. — 70 år 13 Jan.*

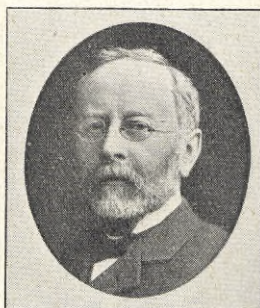
C. A. NORIN,
F. d. Stadsnot. V. Häradshöfd.
— Stockholm. 70 år 2 Jan.

J. N. REXIUS.
Domprost. — Göteborg.
60 år 10 Jan.*

C. BERG.
Revisionssekr. — Stockholm.
Ny chef f. Trävaruexportför.*

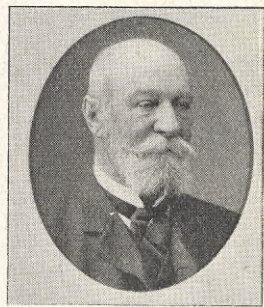
Å. G. EKSTRAND.
Öfveringeniör. Fil. d.r. — Stock-
holm. 65 år 28 Dec.*

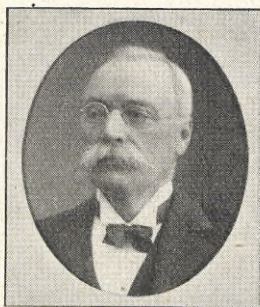
C. H. T. SUNDIN.
Direktör. — Strömsnäs.
50 år 28 Dec.*

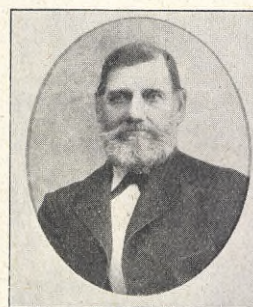
O. E. A. MELLGREN.
E.o. Hofrättsnot. Fabriksidkare*
— Göteborg. 50 år 31 Dec.

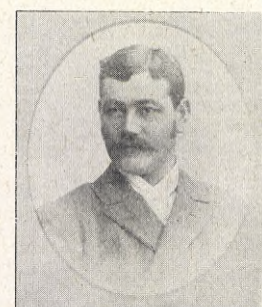
E. M. HELLSTRÖM.
F. d. Materialförf. f. Göteborgs
stad. — Alingsås. 75 år 11 Jan.

A. A. RÖNNBÄCK.
F. d. Förste landtmätare. —
Göteborg. 70 år 4 Jan.

E. O. WIDMARK.
Hemmansägare. Kommunalm.
— Loo, Stöde. 70 år 31 Dec.

A. L. QVIRIST.
Handl. Stadsfullm. i Marstrand.
— Göteborg. 50 år 4 Jan.

* Data å föreg. sida.

* Data se sid. 254.

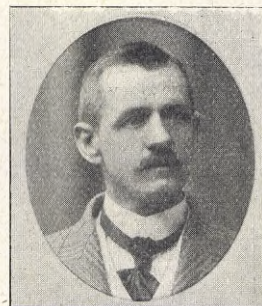
C. HOLMBERG †.
Generalkonsul. — Stockholm
F. 40 † 1 Jan.*

W. G. S. WAHLÉN †.
Grosshandlande. — Stockholm
F. 40. † 2 Jan.*

S. H. T. MUNKTELL †.
V. Häradshöjd, Distr.-sekret. —
Luleå. F. 67 † 31 Dec.*

N. R. ERIKSSON †.
Med. Lic. Ex. prov.-läkare. —
Arvika: F. 63 † 22 Dec.

(Forts. från sid. 253).

— Med hvad rätt har ni gjort detta, flämtade Stellan.

— Med den rätt hvarje individ äger att obunden af de lagar hon ej själf stiftat, följa sin egen lag och häfda sin egen personlighet. — Det lät som om han läst upp det utantill. Men det lät också som om han trott på det, ord för ord.

— Hvad säger han? mumlade Stellan sakta, liksom tankspridd.

— Jag vet inte. Det står visst sådant där i böcker. Men det måste bli ett slut på detta.

— Ja, allt måste ha ett slut, suckade Stellan, gick fram till bösshyllan och nedtog två revolverar, som han laddade. — Herr Jenne, sade han, det det finns ingen annan utväg, jag utmanar eder och ni har första skottet.

— Blodsutgjutelse! — Ingjald Jenne ryckte till, och ögonen blefvo stora.

— Ja, säkerligen, nickade Stellan.

— Nej, men detta är ju vanvett, nu ryckte jag fram. För en kvinnas skull!

— Nej, Arvid, för min skull.

— Min herre, ni är en brutal skurk, skrek Jenne. Repliken kunde inte ha slungats ut med större aplomb af hjälten under kulisarkaderna i något blodigt italienskt drama under Veronas röda måne. Och på mig verkade hela scenen såsom något otäckt och överkligt teaterspel.

— Jag är alldeles hvad som helst, sade Stellan, alldeles hvad som helst.

Så blef han utom sig, spänningen var för stark. Han störtade fram och slog Jenne flera gånger i ansiktet.

Denne tycktes inte märka att han blef slagen, men gick fram och tog revolvern. Motståndaren ställde sig i andra ändan af rummet, så att de fingo ungefär fem meters afstånd mellan sig.

Jenne höjde revolvern, men veks genast tillsammans af en våldsam hostattack, som dref blodet upp till de bleka kinderna. Han lutade sig mot bordet och strök med näsduken öfver pannan.

— Seså, manade Stellan. Ni har första skottet. Han höjde åter revolvern med en hand, som våldsam skälde, tryckte af, och skottet fastnade någonstans uppe i taket.

— Det där var intet riktigt skott, sade Stellan. En gång till!

Anyo knallade revolvern. Men Stellan stod upprikt och oskadd.

Då sköt Stellan. Jenne ryckte till, reste sig lik-

som på tå, med överkroppen något lutad åt höger. Och så föll han, handlöst, raklång.

* * *

Och så kom det sig då, att jag, den fredlige vand-raren i denna orons värld, där jag alltid sökt att gå ur vägen, skulle blifva vittne till två enigen. Ty många år efteråt var jag Bruno Spangen följ-aktigt den mulna novembermorgon i Baden-Baden, då han sköt Drummond under de rödfrusna plata-nerna i parken vid Villa Daschkoff.

Och jag må då säga det, att Drummond höll sig betydligt rakare i ryggen än amanuensen Jenne. Drummond var en ruinerad och förkommen stac-kare, men spotsk som tusan i alla väder. Och ännu då han låg där med skottet i bröstet, och Spangen gick fram för att räcka honom handen till farväl och förlåtelse, gjorde han en afböjande åtbörd och mötte Bruno med ett hårdt hänleende, hvilket minuten efteråt gick sönder och stelnade i döden.

Ofta har jag tänkt på Jim Drummond. Hans van-del var just inte tadellös, och hans karaktär skulle knappast ens såsom afskräckande exempel insättas i "Läsning för ungdom". Släkten som försköt ho-nom, societeten, som visade honom på dörren, ban-kerna, som stängde sin kredit för honom, ja, ända ned till de kontinentala yrkesspelarna, hvilka slut-ligen vägrade att sitta vid samma bord som han — ingen fick någonsin se honom stukad. Han mötte allt med samma hårda hångrin. Bara han hade hängt med huvudet och ödmjukat sig, hade han kanske blifvit hulpen af många, som skulle velat satsa bra mycket för att se denna strama nacke krökt.

Men ingen fick se honom kväst eller kuivad. Han spottade sitt öde i synen och spelade spelet till slut, utan att begära eller gifva pardon, utan att någonsin hafva sparat en man i sitt hat eller en kvinna i sin kärlek.

Jag är glad öfver att du inte finnes mer, Jim Drummond, och jag läser frid öfver ditt arma och förgätna stof. Ingen förde handen till ögat, då din död blef kunnig. Men jag för fingrarna till möss-skärmen och helsar dig. Och helsar dig, du ihjäl-skjutne och aldrig besegrade!

INNEHÅLL

Julius Juhlin. — Praktisk välgörenhet. II. — Porträtt och bil-der för dagen. — Rumäniska furstebarn. — Revolutionstider i Kina. — "Det rika hjärtat" af Hjalmar Söderberg. — Vid post-verkets högvärter. — "Den trettonde oktober" af Mari Mihi. — Nya ledamöter af Riksdagens Första Kammare. VI. — Veckans porträttgalleri.

Eftertryck af text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan särskild medgifvande förbjudes vid laga påföljd.